

FARSKÁ RODINA

ROČNÍK X. * ČÍSLO 1 * JANUÁR – MAREC 2020

TROJMESAČNÍK SPIŠSKONOVOVESKÝCH KATOLÍKOV

HOVORÍM TI, VSTAŇ!

OCHOTNÍK

ROZHOVOR
S JOZEFOM GAVLÁKOM

6 – 9

VÝREČNÝ SVEDOK VZKRIESENIA

12 – 14

VSTAŤ A VYJSŤ ZO ZÁVISLOSTI

17 – 18

HOVORÍM TI, VSTAŇ!

DANIEL LYSÝ, šéfredaktor

Ktosi raz povedal, že pokánie nerobíme **preto**, **K**aby nám Boh odpustil hriechy, ale **preto**, že nám ich odpustil. Znie to zaujímavo, však.

Zdá sa, že niekedy si mýlime cieľ nášho pokánia. Postíme sa, konáme nábožné skutky, dávame almužnu a kdesi hlboko v srdci nás vyrušuje ponurá myšlienka, že iba takto nám Boh môže odpustiť a že iba takto nás môže mať rád. Jednoducho povedané, iba vtedy môže byť všetko fajn, ak budeme dobrí.

Stretávam dnes mnoho ľudí (pravdupovediac do tohto omylu občas upadnem aj ja sám), ktorí si toto naozaj myslia a, žiaľ, podľa toho aj žijú. Akoby Božia láska a jej prejavy bola vyznamenaním za mimoriadne zásluhy (ozaj, nemyslíme si to niekedy aj o veľkých svätcoch?).

Avšak toto je jeden z najväčších omylov. „Boh dokazuje svoju lásku k nám tým, že Kristus zomrel za nás, keď sme boli ešte hriešnici“ (Rim 5, 8). Táto revolúcia, ktorú nám zanecháva sv. Pavol, by mala naše myšlienky obrátiť naruby. Boh nás miloval omnoho skôr, ako sme začali konať niečo dobré a miluje nás aj vtedy, ak padáme, sme neverní, falošní, a dokonca miluje aj tých, ktorí o ňom nič nevedia, nechodia do kostola, ba vysmieávajú sa z viery. MILUJE ICH AJ NÁS, a to rovnakou mierou.

Načo je nám teda pokánie???

Aby sme v prvom rade zmenili naše zmýšľanie a naše postoje. A **aby sme dokázali prijať** to, čo nám Vzkriesený prináša – odpustenie, pokoj a nový život v Ňom samom.

Pokánie znamená zmenu nášho myslenia i nášho srdca, aby sme už nežili predošlým spôsobom. Lebo ak sa nepremieňa naša myseľ a srdce, nášmu kajaniu sa chýba cieľ.

A tak v tomto čase milostí, keď sa približujeme k umučenému a vzkriesenému Ježišovi, nechajme ho, aby v nás usmrtil to staré a hriešne, a oživil nové a večné. Tak naše pokánie premení nielen nás, ale aj mnohých, ktorí sú okolo nás. •

„PREBUĎ SA, TY, ČO SPÍŠ, VSTAŇ Z MŔTVYCH A BUDE TI SVIETIŤ KRISTUS!“

(EF 5,14)

Spánok je pre nás ľudí veľmi dôležitý. Sme schopní pracovať, rozmýšľať a tvoriť vtedy, ak sme dobre oddýchnutí a načerpali sme sily. Musíme si dávať pozor na dobré využitie času. Dlhé ponocovanie nás oberá o sily a aj o zdravie. V duchovnom živote je to naopak. Sme pozvaní k bdlosti. Vo vzťahu k Bohu a jeho láske môžeme pozorovať v spoločnosti apatiu, či v prenesenom význame slova tvrdý spánok, ktorým sa niektorí ochudobňujú tým, že žijú život bez Boha.

Veľkonočná vigília je nocou bdenia. Pán bdie a mocou svojej lásky prevádza ľud cez Červené more, prevádza Ježiša cez priepasť smrti a podsvetia, prevádza každého z nás cez našu ohraničenosť. Táto noc bola pre Ježišových učeníkov i učeníčky nocou bdenia. Nocou bolesti i strachu. V túto noc bdenia je dobré zastaviť sa a uvažovať nad touto skúsenosťou

Ježišových učeníkov, ktorá sa dotýka aj nás. Kvôli tomu aj my prichádzame do chrámov na Bielu sobotu po západe slnka: aby sme vošli, vstúpili do Tajomstva, ktoré Boh uskutočnil svojím bdením lásky. „Vstúpiť do tajomstva“ znamená mať schopnosť žasnúť, kontemplovať, schopnosť načúvať v tichu a vnímať šepot jemne rezonujúceho ticha, v ktorom sa prihovára Boh.

Vstúpiť do tajomstva si od nás žiada nemať strach z reality: neuzatvárať sa do seba, neutekať pred tým, čomu nerozumieme, nezatvárať oči pred problémami, nepopierať ich, nezamedzovať vynáranie sa otázok... Vojsť do tajomstva značí prekročiť vlastné pohodlné istoty, lenivosť a ľahostajnosť, ktoré nás brzdia, a dať sa na pátranie po pravde, kráse a láske. Hľadať zmysel, ktorý nie je lacný, nie iba povrchnú odpoveď na

otázky, ktoré vystavujú kríze našu vieru, našu vernosť a náš rozum.

Na vstúpenie do tajomstva je potrebná pokora; pokora v schopnosti ponížiť sa, zostúpiť z piedestálu nášho tak pyšného „ja“, našej namyslenosti. Pokora spočíva v prehodení, rozpoznaní toho, čím v skutočnosti sme: stvoreniami so svojimi kvalitami i nedostatkami, hriešnici potrebujúci odpustenie. Na to, aby sme vstúpili do tajomstva, je potrebné toto poníženie sa, ktorým je uvedomenie si bezmocnosti, odstránenie vlastných prejavov modlárstva... Bez adorácie sa nedá vstúpiť do tajomstva. Dovoľme teda vstúpiť Bohu do nášho života. •

(z myšlienok pápeža Františka)

AJ V DNEŠNÝCH ČASOCH SA DEJÚ ZÁZRAKY!

LUCIA SMOLEJOVÁ

Dnešný svet bulváru je plný všetkých „zázrakov“. Človek častokrát už ani nevie, čomu má veriť... Mnohí z nás však prežívajú malé zázraky každý deň. Obdivujeme krásny východ slnka, zrkadlenie našej kostolnej veže v mláke na chodníku po daždi či rozjímame pri pohľade na štítý Tatier o tejto nádhere a veľkosti nášho Pána. Zázraky v medicíne, zázraky uzdravenia človeka, ktorý by dal všetko na svete za navrátenie zdravia, tieto zázraky, ktoré si nevedia vysvetliť lekári ani vedci nás fascinujú stále. Čítame o uzdraveniach v Lurdoch, ale aj životné príbehy ľudí, ktorí boli uzdravení na príhovor „brata so stigmami“ – sv. Pátra Pia (1887 - 1968). Tento taliansky kňaz a mních je známy tým, že sa mu zjavovali Pán Ježiš i Panna Mária, anjel strážny, svätí, trápil ho satan, rozprával sa s dušami z očistca, spájame s ním bilokáciu (nachádzal sa súčasne na dvoch miestach) či rajskej vôňu, čítal v srdciach ľudí, ktorí mu ani nemuseli vyznať hriechy na spovedi, sám im presne povedal

ich životný príbeh. Počas 2. svetovej vojny odkláňal lietadlá od San Giovanni Rotonda a to nebolo ani raz bombardované (tohto mnícha videli na oblohe mnohí letci a lietadlá dokonca samé zmenili smer letu). Kardinál Giuseppe Siri o ňom povedal, že bol „najcharizmatickejšou postavou našich čias.“ (Allegri, R., s. 47)

Napísať na dve strany o zázračných udalostiach, ktoré súvisia s Pátrom Piom je takmer nemožné...

Úsmevné či šokujúce...

POD MATRACOM

„Jedna žena trpela silnými migrénami až do tej miery, že sa rozhodla dať si fotografiu Pátra Pia pod vankúš v nádeji, že bolesť ustúpi. Bolesť ale neprešla ani po niekoľkých týždňoch.

Žena v návale talianskeho temperamentu zvolala: „Otče Pio! Ak mi nechcete uľaviť v bolestiach, dám vás za trest pod matrac.“ Po niekoľkých mesiacoch iš-

la k Pátrovi Piovi na spoveď. Sotva pokľakla pred spovednicou, uvidela, že duchovný na ňu ostro pozrel a zabuchol dvere spovednice. Žena stuhla, zostala bezradná, nevedela, čo má robiť. Nezmohla sa ani na slovo. Dvere sa po krátkej dobe opäť otvorili a Páter jej s úsmevom povedal: „Nechcel som ti uľaviť, čo? Tiež by sa mi nepáčilo, že ma dávaš pod matrac.“

MANŽELIA

„Horlivá obdivovateľka Pátra Pia mala vo zvyku modliť sa každý deň na kolenách pred jeho obrazom a prosila ho o požehnanie. Jej manžel, tiež nábožensky založený, sa nemohol ubrániť smiechu, považoval to za prehnané. Táto scéna sa opakovala každý deň. Raz sa im naskytla príležitosť spoločne navštíviť Pátra Pia. Manžel mu povedal: „Páter Pio, moja manželka vás každý večer prosí o požehnanie.“

Páter Pio mu odpovedal: „A ja dobre viem, že ty sa z toho stále smeješ.“

VRECE CUKROVINIEK

„Syn mestského strážnika dávnejšie sníval o elektrickom vláčiku. Blížil sa deň sviatku Troch kráľov a chlapček pristúpil k obrazu s portrétom Pátra Pia. „Počúvajte Páter Pio, ak sa vám podarí splniť moje želanie a dostanem elektrický vláčik, donesiem vám vrece cukroví,“ sľuboval. V deň sviatku chlapček skutočne dostal vysnívaný elektrický vláčik. Po nejakej dobe sprevádzal chlapec svoju tetu do San Giovanni Rotondo a Páter Pio sa ho s teplým otcovským úsmevom opýtal: „A kde je to vrece cukroví?“

ZAJATIE

V knihe Zázraky Pátra Pia čítame o synovcovi pani Morcaldiovej, tety jedného sudcu zo San Giovanni Rotondo, ktorý počas druhej svetovej vojny padol do zajatia. Jeho rodičia sa trápili, matka sa hodila k nohám Pátra Pia v spovednici a žiadala ho, aby jej povedal, či syn žije. Páter len odpovedal: „Vstaň a upokoj sa.“ Pani Morcaldiová sa už nemohla pozeráť na smutných rodičov a žiadala Pátra Pia o zázrak – ona napíše list pre synovca a Páter Pio a jeho anjel strážny ho doručia tam, kde je synovec. On neodpovedal. Na nočnom stolíku, kam list večer položila, už ráno nebol. Pani Morcaldiová sa išla poďakovať Pátrovi Piovi a dostala odpoveď: „Poďakuj sa Panne Márii.“ O 15 dní prišla odpoveď od muža, o ktorom si mnohí mysleli, že už nežije...

Uzdravenia na príhovor sv. Pátra Pia

DESAŤ ROKOV NAVYŠE

V spomínanej knihe nájdeme aj príbeh, ktorý spájame s pátrom

Michelangelom Bellinim a jeho starým otcom. Ten zomieral a Michelangelo ešte ako študent napísal Pátrovi Piovi prosbu, aby sa modlil za jeho umierajúceho starého otca. O niekoľko dní dedka navštívil, no ten bol v kóme. Noc prežil a ráno sa jeho stav veľmi zlepšil. Povedal vnukovi o rehoľníkovi, ktorý mu v sne priniesol desať rokov života. Dedko žil presne ďalších desať rokov!

ODTLAČOK RUKY NA SKLE

Zaujímavým je aj príbeh o uzdravení pátra Placida Brux. Jeho stav bol beznádejný, hospitalizovali ho s vážnou formou hepatitickej cirhózy. Jednej noci zbadal pri posteli Pátra Pia, ten ho pozval, že vyzdravie a potom priložil ruku na sklo okennej tabule. Na druhý deň sa cítil lepšie a videl odtlačok ruky na skle... Napokon sa páter Placido úplne udravil.

MATTEO

Matteo Pio Colella mal sedem rokov, keď u neho nastalo smrteľné vyraďenie životných orgánov, spôsobených meningitídou. Dostal sa do klinickej smrti a k životu sa prinavrátil po videní, ktoré mal v kóme po zjavení Pátra Pia. Toto lekármi nevysvetliteľné uzdravenie sa stalo následne uznaným zázrakom pre svätorečenie Pátra Pia, ktoré sa uskutočnilo v júni 2002. „Počas kómy som videl pátra Pia po pravici a troch anjelov po ľavici. Páter Pio mi povedal, aby som sa neobával, že budem onedlho uzdravený...“ povedal Colella. Prinavrátie k životu bolo pre lekárov nevysvetliteľné, rovnako ako uzdravenie chlapca. Zázrak bol priznaný v procese kanonizácie Pátrovi Piovi.

NEMAL BYŤ SCHOPNÝ UROBIŤ ANI KROK

Giuseppe Canaponi cestoval na motorke a zrazil ho kamión. V nemocnici sa zdalo, že už nemá šancu na prežitie – fraktúra lebky, zlomenina ľavého očného oblúka, rebier a ľavej nohy na piatich miestach. Prežil, ale ľavú nohu mal mať do konca života neohybnú. Komplikáciou boli aj boľavé a krvácajúce rany na nohe... Po spovedi u Pátra Pia vstal a ani si to neuvedomil, vzal barle do rúk a kráčal... Uzdravený!

VIDÍ

Gemma di Giorgi vidí napriek tomu, že sa narodila bez zreničiek. Podľa lekárskej vedy by mala byť skutočne slepá, no po príhovore u Pátra Pia začala vidieť. Bola u neho aj na spovedi a prvom sv. prijímaní, urobil jej krížik na oči a postupne začala rozoznávať okolitý svet – bez zreničiek v očiach.

A na záver...

V roku Božieho Slova sa pozvudzujeme čítaním knihy kníh – Biblie – aj životopisov tých, ktorí naplno žili život s Ježišom. Život sv. Pátra Pia je inšpiratívny aj fascinujúci, prihovárал sa za uzdravenie ľudí aj Božiu pomoc pre nich a dokázal v nich prebúdať dobro. •

Sv. Páter Pio, oroduj za nás!

OCHOTNÍK

Ako obrúsený diamant. Očistený sa ligoce, žiari, zvädza svojou krásou, svedčí o zručnosti BRUSIČA, ktorý ho cizeloval do dnešnej podoby s jediným cieľom, aby sa zaskvel a zasvietil nám všetkým na cestu...

Jozef GAVLÁK (83), Spišiak, farník, manžel, otec, starý otec, dlhoročný ochotnícky herec, recitátor, lektor, humorista a človek s veľkým srdcom.

Milí čitatelia, vypnite, prosím, svoje mobilné telefóny, pohodlne sa usad'ite, predstavenie sa práve začína...

Kedy a kde začala tvoja pozemská púť?

Narodil som sa 30. 9. 1938 v Nemeckej (Partizánskej) Lupči. Tam žil môj starý otec Ludovít Hýroš so starou mamou Hanicou. Otec bol žandár. Pochádzal z Hrabušickej púly. V Lupči slúžil a našiel si tam aj svoju mamku. Rástol som ale v Lubici. Mám dve staršie žijúce sestry Marienku a Naďu.

Máš vlastnú rodinku...

Ešte stále som ženatý. ☺ Už 52 rokov! Máme dve deti, zdravé, pekné, múdre. Zuzka žije s manželom Ramonom – Kataláncom a dvomi deťmi v Španielsku. Je stavebnou inžinierkou. Živí sa tlmočníctvom (španielčina/slovenčina). Syn Paľko žije s manželkou Zuzankou a synom Samkom v Spišských Tomášovciach.

Paľko sa v poslednej dobe veľmi priklonil k Pánu Bohu, čo mi robí radosť. Dcéra Zuzka svoju cestu k Bohu stále hľadá. Verím, že Pánbožko im nedá zahynúť a privedie ich k sebe.

Aká bola tvoja pracovná dráha?

V roku 1957 som skončil gymnázium v SNV a tak v Košiciach strojnícku nadstavbu. Vďaka nej som získal remeslo. Živil som sa ním 40 rokov. Najprv som nastúpil do podniku Nový domov v SNV (nábytkársky podnik), kde ma „naučili kresliť“. Potom som robil konštruktéra vo vývojovom stredisku Železorzudných baní v Markušovciach. Bola to tvorivá práca v dobrom kolektíve. Vyvíjali sme úpravárenské a brúsne stroje, elektroniku, dobívacie metódy a i.

Krátko som pracoval na podnikovom riaditeľstve ŽB v SNV a po Nežnej revolúcii v 1989 som asi tri

roky pôsobil vo Verejnosti proti násiliu. Do penzie som odišiel ako 58-ročný.

Ako si vnímal prelomový rok 1989?

Ako Boží zázrak. Sláva na výsostiach Bohu! Rád si spomínam na túto „neholúciu.“ Aktívne som sa zúčastňoval mítingov na uliciach a neskôr som sa stal členom hnutia Verejnosť proti násiliu (VPN). Po celom okrese sme zakladali tzv. „VPN-ky.“ Tri roky som robil aj správcu VPN.

Aká bola tvoja cesta k Pánu Bohu?

Pán Boh našu rodinu tak zvláštne požehnával. Otca v jeho 48. roku veku vyhodili komunisti z práce, lebo nechcel vstúpiť do komunistickej strany. Potrebovali sa ho zbaviť. Penzionovali ho. Nebol predtým veľmi zbožný, ale pod vplyvom tejto udalosti sa do-

VIERA KUBOVČÍKOVÁ

FOTO: SÚKROMNÝ ARCHÍV

stal bližšie k Bohu. Mal som v ňom dobrý príklad. Potom bol 10 rokov kostolníkom. Moja mama bola zbožná, vyrastala pri fare, jeden čas tam aj varila, pravidelne sa starala o kvety v kostole, upratovala.

Ja som v nedeľu chodieval do kostola, aj sviatky som svätzil i prvé piatky som si robil, ale vždy to bolo také povrchné kresťanstvo.

Až jeden zážitok ma posunul vo viere ďalej ... Nebohý kňaz Bernard Pánči mi počas púte do Medžugoria (1996) daroval brožúrku modlitieb k Božskému Srdcu Ježišovmu. V nej bola aj modlitba k Ježišovým ranám. Sv. Brigita Švédska – mystička, svedčila, že na Ježišovo telo dopadlo 5480 rán. Začal som sa modliť jeden Otče náš a jeden Zdravas ku každej Ježišovej rane počas celého roka (každý deň 15 Otčenášov, 15 Zdravasov). Toto bol moment priblíženia sa k Pánu Ježišovi.

Potom mi ešte Pán Boh „prial“ jedného alkoholika. Začal som sa o neho starať. Chcel som ho priviesť k Pánu Bohu, a chcel som mu ísť príkladom tak, že som častejšie išiel na sv. omšu. Napriek tomu, že sa mi celkom nepodarilo zbaviť ho závislosti na alkohole a zomrel ako pomerne mladý, pre mňa bola táto skúsenosť veľmi dôležitá.

Ako upevňuješ svoju vieru v Boha?

Snažím sa nasledovať príklad môjho otca – byť na sv. omši každý deň. Ona je vrcholom. Modlím sa ruženec, som členom ružencového bratstva. A čítam veľa náboženskej literatúry. Rád si opakujem modlitby a básničky spamäti, čo mi pomáha hlbšie ich vnímať.

Si aj lektorom. Tvoj vek, tvoje bohaté skúsenosti s hovoreným slovom, ale aj ochota ohlasovať Božie slovo umocňujú tvoju interpretá-

Pán Jozef Gavláč ako lektor

ciu a zvyšujú „autoritu“ prečítaného textu v dušiach poslucháčov.

Asi pred 10 – 12 rokmi, keď sa začala slúžiť sv. omša na Mieri, prijal som pozvanie stať sa lektorom a odvtedy čítam pravidelne. Je to pre mňa veľký Boží dar. Vekom zrelší človek inak vníma Božie slovo ako mladý.

**DIVADLO JE SLUŽBA.
OCHOTA JE LEN INÉ
POMENOVANIE LÁSKY.
(JOZEF GAVLÁČ)**

Ako si sa dostal k divadlu?

Moja mama spomínala, že ako 4-ročné dieťa som hral mlynára a keď sa mi počas vystúpenia rozpadla veľká fajka, ktorú som mal ako rekvizitu, poskladal som ju bez toho, aby som stratil duchapritomnosť. Zdalo sa, že asi budem mať nejaké herecké vlohy.

Počas gymnázia sme hrávali rôzne scény. Na prvom pracovisku a neskôr v Redute sme organizovali nedeľné akcie – Čaje o pia-

tej, ktoré sa tešili veľkej obľube. Medzi hudbou a tancom sme pripravovali krátke programy, scény. Tam niekde boli začiatky môjho divadelného pôsobenia.

Neskôr, spolu s výborným kamarátom – vtipálkom, Štefanom Ondrušom sme sa raz ocitli na konkurze do ochotníckeho divadla Hviezdoslav. Na podnet prítomného Petra Gaža – známeho rozhlasového herca z Košíc, som vyšiel na javisko, čosi som zaspieval, zaimprovizoval a stal sa spolu s kamarátom Štefanom na dlhé roky hercom.

Ako spomínaš na svoje divadelné časy?

Nestačím ďakovať Pánu Bohu... Divadlo mi dalo radosť, veselosť, priateľov, cestovanie, zážitky, poučenie.

Účinkoval som hlavne v divadelnom súbore Hviezdoslav, hosťoval v Spišskom divadle, od roku 1997 som hrával v Štúdiu '77. Stopätnásť predstavení som po celom Slovensku absolvoval spolu s herečkou Martinou Ogurčáko-

vou s hrou pre deti, Tulák Charlie. Celkovo som odohral asi 60 premiér a 1000 predstavení.

Od roku 2010 recituješ pravidelne aj na poobedňajších stretnutiach s poéziou v Spišskej knižnici. Aký máš vzťah k poézii?

Nemám vyhraneného básnika, alebo obľúbený druh poézie, ale rád si prečítam dobrú poéziu. Vo všeobecnosti čítam veľa a rád, hlavne historickú literatúru. Je to veľký Boží dar. Teraz som mal v ruke Proglas a je úžasné, čo znalosť písmen znamená pre život. Aj nepočujúci môžu Božie slovo „pocúť“.

Priznám sa, že obdivujem tvoj humor a len čakám, kedy vsunieš do rozhovoru duchaplný postreh tak „po našsky“. Po kom máš tento talent?

Otec bol „potmehúd“, mama bola veľmi dobrá speváčka, bola aj literárne činná – písala poviedky. Starý otec Gavlák bol scetovaný muž – bol šesťkrát v Amerike a starý otec Hýroš bol vzdelaný a rozhladený...

Sme hriešnici. Aj ty si zažil ťarchu slabosti. Mal si problémy s alkoholom. Ako sa zo Šavla stal Pavol?

To bolo moje zlé obdobie. Trvalo asi 20 rokov. Alkoholická „sága“ siaha až do gymnaziálnych čias. Boli sme štyria kamaráti a chodili

sme hrať biliar. Tam sa popíjalo. Ja som nepil. Keď sa mi kamaráti smiali, chcel som im dokázať, že aj ja niečo vypijem a tak som sa pracoval „na prvú ligu“.

Za minulého režimu sa pilo všade a veľa. V robote, divadle, pri športe... Keď človek vyhľadával zábavu, „stretol“ aj pálenku. Dopracoval som sa až do extrémneho momentu a vtedy mi jeden dobrý priateľ povedal: „Jožo, prst Boží sa ťa dotkol!“

Začal som sa tým zaoberať. Rok som si poctivo viedol záznam o svojej spotrebe alkoholu a prišiel som k záveru, že za rok som vypil 30 litrov pálenky, 35 litrov vína, 100 pív a 100 dní som nepil nič. Svojím polemizujúcim „kamarátom“ som povedal: „Chlapci, ja nie som príležitostný konzument, spotrebiteľ, ja som ožran, korhel! Dost!!!!“

Došlo mi, že som na tom zle a prestal som piť. Celkom. Neprestal som chodiť do spoločnosti, kde sa pilo, ale nepil som. Tak som sa trestal. 10 rokov som nepil vôbec, teraz len príležitostne.

Trápilo ťa aj fajčenie...

Nevedel som prestať. Začal som sa modliť za oslobodenie a po asi 25 rokoch fajčenia som úspešne, vďaka Božej milosti, zahasil svoju poslednú cigaretu. Bola to ťažká duševná závislosť – „démon“, čo drží a nepustí.

Ako by si asi skončil, keby si nebol precitol?

Skončil by som možno „v hrobli a v pekle“.

A čo šport?

Veľa som športoval. Za školu som kedysi hrával hokej, volejbal, robil som atletiku. Bol som aj volebalistom Lokomotívy SNV. Spolu s nadšencami som dlhé roky hrával volejbal rekreačne.

Často ťa vidím na bicykli so špeciálnym „chráničom proti chladu“. Vymyselníka a praktika v sebe tiež nezaprieš...

Môj „chránič“ Francúzi volajú „kapotáž“ a my to voláme „šurc“. Ako som na to prišiel? Mal som zavesenú na volante igelitku a bola veľká zima. Keď zafúkalo, igelitka prilepená na mojich kolenách tlmila chlad. Tak som to vylepšil a zavesil som si na volant kus koženky... Keď teraz fúka, „ta nefúka“.

Keby si ešte raz žil, čomu by si sa chcel vyhnúť?

...pálenke. A viac sa venovať rodine. Bol som málo doma. Ťarcha starostlivosti spočívala na mojej manželke, za čo jej patrí veľká vďaka!

Ocenenia Jozefa Gavláka:

- Cena Jozefa Krónera za celoživotnú ochotnícku činnosť (2010)
- Cena primátora mesta Spišská Nová Ves za rok 2008
- 5 cien za najlepší herecký výkon (1972, 1989, 1992, 1997, 2002)

Teraz to možno splácaš vo forme pomoci iným...

Snažím sa. Spolu s divadelným kolegom Petrom Königom sme asi tri mesiace pomáhali starať sa o nášho zomierajúceho priateľa Ladislava Roštára. Najväčšou odmenou bolo jeho obrátenie. Manželka Marika sa za neho modlila celý život. Bol to veľkolepý záver. Jedného dňa sme ho vykúpali, položili do postele, prišiel p. kaplán s Božím telom, on ho prijal, prežehnal sa a zomrel.

Obdivuhodné je, že si bol nedávno dva týždne pomáhať v hospici v Eubici...

Áno, občas tam chodievam pomôcť.

Ako vnímaš súčasnosť?

Všeobecne sa tvrdí, že náboženstvo ustupuje zo sveta, z Európy, že pribúda nepriateľstva voči náboženstvu, ale ja tvrdím, že keď „večné časy trvali len 40 rokov, tak...“

Za čo si najviac vďačný?

Mám za čo ďakovať Pánu Bohu... za bohatý, pestrý život; za úspešnú operáciu srdca, po ktorej som dostal ďalší dar života a vychutnal pocit nebeskej blaženosti, šťastia, radosti; za to, že ma tu Pán Boh drží s jasnou myslou už 83 rokov. A že ma anjel strážny stráži a ochránil niekoľkokrát od istej smrti.

Čo by si odkázal mladým ľuďom? Ako majú žiť život?

...aby sa nepustili Pána Boha, alebo aby sa snažili dostať k Pánu Bohu, lebo „bez Boha nič“. Odporúčam pozorovať múdrych, úspešných a zbožných ľudí a z nich si brať príklad.

Milý Jožko, v mene čitateľov ďakujem za úprimnú výpoveď. Do ďalších rokov ešte veľa Božích milostí! •

Jožko Gavláč miluje literatúru a čítanie

Jozef Gavláč počas akcie Večer čítania Biblie

S. PRANDINI - DÝCHAM (OBLÚBENÁ BÁSEŇ/MODLITBA)

Každým nádychom sa rodím,
každým výdychom umieram.
Nadýchnem sa zhlboka a z Božích úst
preniká mojimi nozdrami dych života.
Zadržím dych a život dosahuje moje hlbiny
a každá čiastka môjho bytia sa stáva
krídlami Boha - života.
Dýchnem a v spoločenstve so všetkými
ponúkam svoj život ako dar
- urobiť svojim umieraním živými iných.
Každým nádychom sa rodím,
každým výdychom umieram.

RADOSTI A ÚSKALIA MLADOMANŽELOV

Vstúpiť do manželstva znamená vykročiť na cestu, po ktorej už nebudete kráčať sami. Je to ako vydať sa na náročný viacdňový turistický pochod – hrebeňovku. Ak sa chystáte na túru, pozriete si terén, možnosti, kde budete spať, kde si doplníte vodu, prejdete zoznam vecí, ktoré budete nevyhnutne potrebovať a ktoré vám nebudú chýbať, pretože každé kilo navyše budete počas túry cítiť ako ťažké bremeno. Vyberiete si niekoho, kto tú cestu s vami zvládne, pretože môžu prísť aj komplikácie, zhoršenie počasia, únava a vyčerpanosť. Vtedy je dôležité mať pri sebe niekoho, kto vás povzbudí, pomôže a dodá sily na vašej ďalšej ceste.

MONIKA DOBROVSKÁ

Dobrodružstvo poznávania

S manželstvom je to podobné. Vyberiete si niekoho, s kým chcete prežiť celý život. Nie je to jednoduché zvlášť v dnešnej dobe, keď slovo obeta, pomoc a ťažkosti sú slová, ktoré sa ťažko počúvajú, nie to prežívajú. Dnes sa každý chce mať dobre, chce mať všetko hneď na začiatku – bývanie, auto, dovolenky. Najprv mladí začínajú spolu chodiť, potom bývať a keď prídu deti, tak svoj vzťah spečatia manželstvom. Kde sa podelo to čaro čistých vzťahov, keď svojho partnera spoznávate v rôznych situáciách? Kde sú tie nekonečné rozhovory, keď sa vám nechce rozlúčiť a ísť spať? Alebo tie telefonáty bez kon-

ca, keď si už vaši rodičia myslia, že telefón vám prirástol k uchu?

Čistota pred manželstvom je veľký poklad, z ktorého čerpáte v manželstve. Je to ako škatuľka prvej pomoci na túre v čase tiesne.

Mnohí však tvrdia, že si chcú svojho partnera vyskúšať pred manželstvom. A čo, vari je partner kabát, či topánky? A dokedy si ho chcete skúšať, kým nezistíte, že vám nevyhovuje? Môžeme s človekom zaobchádzať ako s tovarom?

Lahšie je zísť z kratšej cesty

Partner je pre vás v prvom rade Božím darom. Je preto veľmi dôležité počas spoznávania všimáť si ho a pozorovať v rôznych situ-

áciách. Položte si pre seba otázku: Ako sa môj partner správa k matke, či otcovi? Prečo? Lebo je veľmi pravdepodobné, že sa takto bude správať aj k vám.

Aký má vzťah k peniazom, či alkoholu? Potrebujete človeka, o ktorého sa viete oprieť, nie alkoholika, či ľahkovážneho rozhodovača. Ak sa vám na ňom niečo nepáči počas chodenia, verte, že je ľahšie z cesty zísť už na začiatku, ako sa trápiť celý život. Ťažko sa rozhoduje, ak je dieťa už na ceste. Nekomplikujme si svoje vzťahy. Boh chce pre nás len to najlepšie, a chvíle hlbokoj sexuálnej intimity – to darovanie sa jeden druhému úplne bez zábran a strachu –

sa dajú naplno prežiť naozaj len v manželstve.

Partner je dar od Boha

Ak ste toho pravého už našli a raz navždy ste sa pre neho rozhodli, nehľadajte iné cesty. Je váš a vy s ním musíte vydržať do konca vašej cesty. Prečo? Lebo manželstvo je záväzok na celý život, nie iba dočasu.

Ak vstúpite do manželstva, na začiatku prežívate krásne obdobie. Ste s človekom, ktorého milujete a spoločne si budujete svoje hniezdo lásky. Je dobré dohodnúť sa na úlohách v rodine. Podelte si prácu alebo jednoducho robte veci spoločne. Je veľmi dobré, ak mla-

dí začínajú svoj spoločný život vo vlastnej domácnosti mimo svojich rodičov. V opačnom prípade musia počítať s tým, že vám rodičia budú chcieť radiť, pomáhať, čo nie je zlé, pokiaľ ste s tým obaja spokojní. Najviac konfliktov môžete očakávať po narodení prvého dieťaťa. Každá babka má svoj najlepší recept na výchovu a vy balansujete nad tým, ako svokre, či mame vysvetliť, že si chcete svoje dieťa vychovať sami podľa seba. V očiach svojich rodičov zostávate deťmi počas celého života. Rovnako sa budete na svoje deti pozeráť aj vy. Majte svojich rodičov v úcte, nepierajte im potešenie z vnúčat. Investujte radšej čas do vášho vzájomného vzťahu. Zatiaľ čo sa starí

rodičia postarajú o vnúča, vyberte sa na kávu, či do kina. Prospeje vám zmeniť myšlienky od plienok a dojčenia aj na niečo iné.

Boh nie je sám, je spoločenstvom osôb, ktoré sú prepojené láskou a aj nás pozýva žiť v spoločenstve – v rodine. On sám chce byť tou láskou, ktorá náš vzťah spája. Spoločná viera je pre manželstvo veľkou posilou. Viete, že vždy je tu Nieкто, na koho sa môžete vždy s dôverou obrátiť. Dajte Bohu šancu a On naplní vaše spoločné dni. •

(pokračovanie v budúcom čísle)

NEMÝ, NO VÝREČNÝ SVEDOK VZKRIESENIA ALEBO AKO SA TO CELÉ VLASTNE ODOHRALO

DANIEL LYSÝ

„Výpoveď očitého svedka má veľkú moc,“ píše americký novinár Lee Strobel, ktorý sa dlhé roky venoval investigatívnej, teda vyšetrojúcej žurnalistike. Vo svojej knihe Kauza Kristus opisuje jeden zaujímavý prípad, ako maloletý Leo Carter vypovedal z pozície očitého svedka o tom, ako trojica mladých mužov zavraždila istého obchodníka, pričom on sám hral spolu s kamarátom basketbal na druhej strane cesty. Sám Leo pritom vystavil svoj život ohrozeniu a riskoval, že keď bude vypovedať na súde, príde o život on i celá jeho rodina. Skoro sa tak aj stalo. Páchatelia sa ho snažili vystopovať a zabiť. Pri útoku zahynul jeho bratranec, avšak Leo streľbu páchatelov prežil, hoci len zázrakov. Skončil s uviaznutou guľkou v hlave. Po zotavení a následnom súdnom pojednávaní dostalo svedectvo tohto malého odvážneho chlapca, očitého svedka, troch vrahov za mreže na osemdesiat rokov. Jeho svedectvo malo v tomto prípade kľúčový význam.

Svedectvo očitého svedka je rozhodujúcim prvkom pre zaujatie postoja aj v rôznych iných oblastiach nášho života. Môžeme sa pritom baviť o sfére nakupovania (teleshoppingy sú skvelým príkladom tzv. svedectiev ľudí o tom, ako im daný produkt pomohol), až po oblasť viery. Nevieť, či ste si to už niekedy uvedomili, ale to, čomu ako kresťania veríme, sa opiera o svedectvá ľudí. Kľúčových ľudí.

Vieme, že kvôli svedectvu zmŕtvychvstania Krista, prišlo o život násilným spôsobom mnoho kresťanov. Ich svedectvo nezlomila ani mučenícka smrť. A vieme, že svedectvo kresťanov je „overované ohňom“ aj dnes, keďže približne 300 miliónov kresťanov po celom svete trpí prenasledovanie pre vieru v Ježiša.

Provokujúci svedok Kristovho vzkriesenia

Ako teda vieme, že Ježiš naozaj vstal z mŕtvych? Ako si len môžeme byť takí istí? Pravdou napokon

je, že ani Mária, Ježišova matka, ani Peter, ani Ján, učeník, ktorého Ježiš miloval (porov. Jn 13, 23), neboli očitými svedkami momentu Ježišovho vzkriesenia.

Kto je teda tým jediným svedkom?

„**Monumentum vacuum**“, prázdny hrob. Hrob, ktorý daroval Jozef z Arimatie, sa stal navždy neodškriepiteľným dôkazovým materiálom pre vzkriesenie. Iba on vie, akým spôsobom sa vzkriesenie udialo. Všetci ostatní učeníci a svedkovia stretli Ježiša až po jeho zmŕtvychvstání.

Istý kňaz raz úsmevne povedal, že Boh je všade na svete, avšak je jedno miesto, kde určite nie je, a tým miestom je Kristov prázdny hrob. Dokonca aj anjeli pri hrobe v Evanjeliu podľa Marka a Matúša nabádajú prichádzajúce ženy, aby sa presvedčili: „Poďte, pozrite si miesto, kde ležal“ (Mt 28, 6). Najposvätnéjšie miesto v najposvätnejšom a zároveň v najnepokojnejšom meste na svete, Jeruzaleme, je trvalým svedectvom

o tom, že Život raz navždy a neodvolateľne zvíťazil nad smrťou.

„Smrť viac už nemá moc,
hrob ostal prázdny.
Ježiš je Víťazom
navěky slávnym.“

Neviem, či ste si pri čítaní veľkonočnej udalosti niekedy všimli, **čo sa stalo s kameňom**, ktorým sa po pochovaní Ježiša uzavrel a zapečatil hrob. Matúš s údivom píše, že ho na úsvite prvého dňa v týždni od hrobu odvalil anjel (porov. Mt 28, 2). Zaujímavé, však?

Nie, nemyslíme si, prosím, že Ježiš, ktorý v ten istý prvý deň v týždni prichádza k učeníkom cez zatvorené dvere, potreboval, aby mu zapečatený hrob niekto otvoril a aby tak mohol z neho pokojne vyjsť. Nie, kameň bol odvalený, aby každý, kto pochybuje, prišiel a presvedčil sa, že Ježiš tam nie je. Prvý autentický a rukolapný dôkaz. Položené plachty a zvinutá šatka z Ježišovej tváre, pričom niektorí exegeti tento text prekladajú ako „šatka ovinutá v jedinečnej polohe“, teda neporušená, celkom tak, ako by stále ovíjala Ježišovu tvár, pričom v tomto stave pravdepodobne ostala po vysušení a stuhnutí maste, ktorou Ježišovo telo v piatok potrel.

Načo viac hľadať živého medzi mŕtvymi?

Ale čo ak Ježiš predsa len prežil mučenie? Alebo možno nie, ale apoštolí aj tak ukradli jeho telo?

Dnešná moderná doba je charakteristická svojím relativizmom a skepticizmom takmer ku všetkému. V duchu tohto hesla je možné hocičo spochybniť. Ak sa potom niečoho pevne držíte, obviňajte vás z bigotného dogmatizmu. A tak sa zrazu objavili hlasy, kto-

ré nebolo počuť cez dlhé storočia, no ožili v plnej kráse ovplyvnené skepticizmom, zaobalené v rúsku špekulatívneho „čo ak...“

Čo ak Ježiš to všetko predsa len prežil? Čo ak na kríži bol iba klinicky mŕtvy a neskôr sa v hrobe prebudil, prišli poňho apoštolí a pomohli mu zotaviť sa, pričom žil ďalej až do svojej prirodzenej smrti? Takto to niektorí vehementne prehlasujú a my, kresťania, ostávame v rozpakoch, čo na to povedať.

NIE!

V jednom z najstarších spisov Nového zákona, v 1. Liste Korinťanom (napísaný okolo r. 53 - 57 po Kr.), sv. Pavol píše: „Odovzdal som vám predovšetkým to, čo som aj ja prijal: že **Kristus zomrel** za naše hriechy podľa Písem; že bol pochovaný a že bol tretieho dňa vzkriesený podľa Písem, že sa zjavil Kéfasovi a potom Dvanástim. Potom sa zjavil viac ako päťsto bratom naraz; väčšina z nich žije doteraz, niektorí už zosnuli“ (1 Kor 15, 3 - 6). Ide tu teda o najstaršie dochované svedectvo o Kristovej smrti. Dokonca aj evanjeliá boli napísané až po tomto liste. Zaujímavé na tom je, že Pavol odkazuje svojich čitateľov na svedectvo Kéfasa, Dvanástich a takisto vyše päťsto svedkov, ktorým sa Ježiš zjavil ako vzkriesený. Ak mal niekto pochybnosti, mohol sa obrátiť na niekoho z nich, veď v tej dobe ešte väčšina z nich žila.

Dobre, máme tu svedectvo ľudí, no to však stále fakticky nevyvracia hypotézu s prípadnou klinickou smrťou.

Tu musíme siahnúť po odbornej literatúre, ktorá sa venuje rímskemu právu a spôsobom mučenia v danej dobe. Ako píše Alexander Metherell, prominentný americký lekár, zaoberajúci sa historickými, archeologickými a lekáorskými

údajmi, ktoré sa týkali smrti Ježiša z Nazareta, už len rímske bičovanie bolo tak ukrutné, že mnoho ľudí pri ňom prišlo o život. Píše: „Pre tieto hrozné následky bičovania niet pochybností, že Ježiš bol už predtým, než mu klinecami prebili ruky a nohy, vo vážnom, ba až kritickom stave. Tí vojaci stopercentne nenavštevovali nijakú zdravotnú školu, ale pamätajte na to, že to boli odborníci na zabíjanie ľudí, bola to ich práca a robili ju veľmi dobre. Bezpochyby vedeli, kedy je človek mŕtvy, čo vôbec nie je ťažké zistiť. Navyše, ak nejaký väzeň predsa len dokázal uniknúť, vojaci, ktorí ho mali na starosti, za to zaplatili vlastným životom, takže mali dostatočne veľký stimul dokonale sa uistiť, že každá jedna z obetí bola pri snímaní z kríža mŕtva.“ Toľko vyjadrenie odborníka k možnosti prežitia rímskeho rozsudku smrti.

Existujúce **historické dôkazy** tak priamo vyvracajú čo i len hypotetickú možnosť, že by Ježiš takého mučenie prežil.

Okrem toho, tým, ktorí aj v súčasnosti tvrdia, že Ježišovo telo ostalo v hrobe dodnes, alebo že si mohli učenici Ježišov hrob pomýliť s iným, odpovedá americký teológ a apologeta William Lane Craig: „V takomto prípade by židia hneď poukázali na prítomnosť Ježišovho tela v hrobe a vyvrátili by falošné tvrdenia o vzkriesení. Autenticitu príbehu veľmi posilňuje zmienka, že prázdny hrob objavili ženy. Miesto Ježišovho hrobu dobre poznali kresťania i židia, takže každý, kto o prázdnom hrobe pochyboval, si to mohol overiť. V skutočnosti však nikto, ani rímske a ani židovské autority nikdy netvrdili, že Ježišovo telo je naďalej v hrobe. Namiesto toho ich situácia prinútila vymyslieť si absurdný príbeh o tom, že učenici napriek tomu, že nemali ani motív, ani príležitosť, Ježišovo telo z hrobu ukradli, čo je teória, ktorej dnes neve-ria ani tí najskeptickejší kritici.“

Ostáva však ešte jedna vážna námietka: Čo ak predsa len učeníci ukradli Ježišovo telo a potom začali hlásať, že Ježiš vstal z mŕtvych?

Dobre, tak skúsme teraz uvažovať logicky. Apoštoli boli židia. Ak by ohlasovali, že Ježiš vstal z mŕtvych, a on nevstal, hovorili by sami proti sebe i proti svojej židovskej viere. Tým by riskovali, že na seba privolajú nielen prenasledovanie zo strany židov a Rimanov, ale že budú dokonca Bohom prekliati a ich duše naveky zatratené kvôli šíreniu falošného náboženstva. Napokon by pre tieto tvrdenia určite neznášali potupy, mučenie a napokon aj násilnú smrť. To by bol nezmysel.

Potrebujeme si priznať, že Kristova smrť a vzkriesenie je najdôležitejšou otázkou nášho života a nielen našej viery. Pretože bez nich by náš život naozaj skončil tu na zemi a podľa sv. Pavla by sme boli najúbohejšími ľuďmi na svete, ktorí veria slepému blúzneniu (porov. 1Kor 15, 12 - 17). Bez Kristovej smrti a vzkriesenia by podľa slov talianskeho novinára Vittoria Messoriho „Cirkev nebola ničím iným než klubom, združením priateľov učiteľa Ježiša, na rovnakej úrovni ako skupiny a krúžky, ktoré vznikajú na pamiatku veľkých osobností kultúry, vedy, politiky. Obdivovatelia organizujú pre svojich miláčikov konferencie a vydávajú brožúry. Ak Ježiš nevstal z mŕtvych, nemožno v neho veriť ako v Spasiteľa, nanajvýš ho možno obdivovať ako učiteľa. Možno

no si ho pripomínať, ale nie ho uzývať. Možno hovoriť o ňom, ale nie k nemu. Možno si ho pripomínať, ale nie ho počúvať. Ak nevstal z mŕtvych, oživil ho kresťania, a nie on oživil ich.“

Na viere vo vzkriesenie Ježiša je preto založené všetko, v čo veríme a k čomu smerujeme. A tak ostáva Veľká noc tou najradostnejšou správou pre každého človeka. Zvolanie: „Hrob je prázdny, Ježiš žije a ty sa už viac smrti nemusíš báť“, je tým, čo my kresťania potrebujeme veriť, žiť a prinášať ako nepremožiteľnú nádej tomuto smútkom zahalenému svetu. Nech je to naším najväčším zvolaním víťazstva, ktorým aj my odvalíme hrob smrti bratov a sestier a zvestujeme im Život. •

NEZASLÚŽENÝ DAR

Na hrobe Chiary Corbelle Petrillovej je napísané:

„V živote nie je dôležité niečo dosiahnuť, ale narodiť sa a nechať sa milovať.“

KATARÍNA PACÁKOVÁ

Chiara Corbella Petrillová bola matkou troch detí, ktoré jej Boh zveril do rúk iba na krátky okamih. Prvé dve deti boli na svete po narodení len čosi vyše hodinu. Keď čakala svoje tretie dieťa, chlapca Francesca, diagnostikovali jej rakovinu. Nechcela však riskovať jeho život, preto liečbu chemoterapiou odložila. Syn sa napokon narodil zdravý, avšak neskôr na to Chiara zomrela.

Na citáte ma zaujala hlavne táto časť vety: „Nechať sa milovať.“ Na prvý pohľad sa nám to môže zdať trochu egoistické. Znie to ako: prísť a nechať sa obsluhovať. Ale v duchovnom ponímaní táto veta nadobúda úplne iný rozmer.

Povolanie lásky

Aké ťažké je v dnešnej dobe opravdivo milovať. Hľadanie pravej lásky vo svete je pre nás mladých až priveľmi ťažká domáca úloha. Nevieime komu veriť, a ak už nájdeme „lásku“ bojíme sa, či je skutočne pravá. Nato aby sme vedeli rozdávať, sa musíme naučiť najprv prijímať. Prv než preukazovať lásku druhým, sa musíme naučiť nechať sa milovať. Musíme

pochopiť, že nás nemiluje iba človek, ale Boh. A práve On k nám prichádza skrze lásku. Ako otec pri nedelnom stole zvoláva rodinu obedovať, tak Boh Otec pozýva všetky svoje deti k stolu milostí. Bohom povolaní v povolani s názvom láska.

Mám istotu?

Ale ako má taká láska vyzeráť? Ako si mám byť istý, že ma Boh miluje?

Keď Ježiš visel na kríži, visel tam osobitne za Teba. Osobitne a úplne jedinečne. Ako je to možné? Je to Boh! Tvoje hriechy mu prebodli ruky, Tvoje klamstvá mu obnovili zaschnuté rany, Tvoje posudzovanie ho pripravilo o posledný dych. Ale on sa nechal z lásky k Tebe umučiť. Lebo Ťa miluje. A vie, že vďaka tomu, Ťa bude mať jedného dňa pri sebe. Nebojí sa o seba. Bojí sa predstavy, že by Ťa stratil. Večný Boh k nám prichádza skrze lásku.

Nik nemá väčšej lásky ako ten, kto položí svoj život za svojho priateľa. Chiara položila svoj život, aby dovolila malému Francescovi pocítiť veľkosť Božej Lásky.

Pavol v Prvom liste Korinťanom píše o láske. „Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá; nezávidí, nevypína sa...“ (1 Kor 13, 1 - 13). Skúsme si teraz slovo „láska“ nahradiť naším krstným menom a prečítať tento text nahlas. Katarína je trpezlivá, Katarína je dobrotivá; Katarína nezávidí, Katarína sa nevypína...

Aké pekné, ale ťažké podľa toho aj žiť. Ako ste sa cítili, keď ste to vyslovili?

Sme Boží a Božia Láska je v nás. Aké ťažké prijať, no o čo jednoduchší bude život, keď si pripustíme túto skutočnosť. Hriech má nad nami niekedy prevahu. Padáme, ale učíme sa vstať a kráčať ďalej za Láskou.

„Láska je centrom nášho života, pretože sa rodíme aktom lásky, žijeme aby sme milovali a boli milovaní, a zomrieme, aby sme spoznali skutočnú Božiu Lásku. Keď skutočne miluješ, zbadáš, že ti nič nepatrí a že všetko je dar. Všetko čo máš, nepatrí tebe. Všetko je dar od Boha.“ Chiara Corbella Petrillo

Nie my a naše sily, ale Boh a jeho Láska cez nás premieňa tento svet. •

NOVINKY ZO ZŠ SV. CYRILA A METODA

MONIKA DOBROVSKÁ

FOTO: ARCHÍV ŠKOLY

Život v našej škole sa chvíľu pozastavil, utíchol ruch, smiech, či hlasná vrava. Ne počuť štrngot príborov v školskej jedálni, či búchanie lôpt v telocvični. Akoby sa na chvíľu zastavil čas. Napriek všetkému, čo sa okolo nás deje, poohliadnime sa za tým, čo sme prežili a čo nám zrazu tak veľmi chýba – naše školské spoločenstvo.

V zimných mesiacoch i začiatkom jari sa konajú mnohé predmetové olympiády, športové, či vedomostné súťaže, do ktorých sa pravidelne zapájame. Zo všetkých úspechov spomeňme našich recitátorov, ktorí z krajského regionálneho kola súťaže v prednese poézie a prózy s duchovnou tematikou ...a Slovo bolo u Boha priniesli dve 2. miesta a v prvej kategórii 1. miesto, a s ním postup do celoslovenského kola v Bratislave. 1. miesto sme dosiahli na okresnom kole Olympiády z nemeckého jazyka v kategórii 1B.

K fašiangom neodmysliteľne patrí karneval a ten nechýbal ani tento rok. Deti sa výborne zabavili, zatancovali a nezabudli sme ani na súťaž o najkrajšiu masku, či tombole. Pre starších žiakov si Žiacka školská rada pripravila fašiangovú diskotéku plnú súťaží a dobrej zábavy. Žiaci 7. ročníka absolvovali pobytový lyžiarsky výcvik v Liptovskom Jáne.

Úspešným bol aj **Deň otvorených dverí**, počas ktorého

si mnohí z návštevníkov pozreli vyučovanie žiakov v jednotlivých triedach, priestory školy, k dispozícii bol aj špeciálny pedagóg. Novinkou boli otvorené hodiny Jazykovej školy Target, ktorá pôsobí v našej škole. Hravou formou sa žiaci zdokonaľujú v konverzácii v anglickom jazyku. Pre všetkých bolo pripravené chutné agapé v školskej jedálni. Teší nás stále väčší záujem zo strany verejnosti o našu školu.

Do pôstneho obdobia sme vkročili spoločnou modlitbou krížovej cesty i pôstnou aktivitou: Vypni smartfón, četuj s Bohom!

Pre rodiny našej farnosti, v spolupráci s cirkevnou materskou školou a farským úradom, pripravujeme 6. júna 2020 -Deň rodiny. Tešiť sa môžete na mnoho aktivít pre veľkých aj malých a nebude chýbať spoločný guláš. Celý program začne sv. omšou o 9:00 vo farskom kostole, odkiaľ sa všetci presunieme do areálu školy. Ste srdečne pozvaní!

Možno vírus COVID-19 zastavil na chvíľu dianie v našej škole, no nezastavil učenie, ktoré v súčasnosti prebieha prostredníctvom internetu. Neutíchajú ani modlitby žiakov a učiteľov. Využime tento čas, ktorý nám bol daný pozitívne, trávmes spoločný čas s našimi najbližšími a prehľbme vzťah s našim Stvoriteľom. •

Karneval

Deň otvorených dverí

Fašiangová diskotéka

NOVINKY Z CIRKEVNÉHO GYMNÁZIA ŠTEFANA MIŠÍKA

JANA MARCINČINOVÁ

FOTO: ARCHÍV ŠKOLY

V čase fašiangov sme na našej škole usporiadali **Reprezentačný ples cirkevného gymnázia**, ktorého sa zúčastnili žiaci, rodičia, pedagógovia, duchovní ot-

covia farnosti, bývalí študenti a iní priatelia našej školy. Spoločne sme vytvorili komunitu, ktorá sa príjemne zabavila v tanci, speve, roz-

hovoroch a pri napínavej a bohatej tombole.

Už tradične sa vo februári koná u nás **Deň otvorených dverí**. Je to príležitosť pre žiakov končiacoho ročníka ZŠ prísť a oboznámiť sa so spôsobom výučby u nás. Aj tohto roku nás navštívili deviataci aj ôsmaci zo základných škôl mesta a okolia, aby sa zapojili do aktivít, ktoré sme pre nich prichystali. Či už to bolo v chemickom laboratóriu, či pri našej írskej lektorke angličtiny, pri pokusoch z fyziky, dejepisnom kvíze, talianskej pesničke, alebo pri voľných rozhovoroch s našimi študentmi na chodbách školy.

Vo februári prebehli aj dvojdnové **duchovné obnovy** pre našich druhákov a tretiakov. Druháci sa jej zúčastnili v priestoroch Spišskej Kapituly a tretiaci ich strávili v Charitnom dome v Dolnom Smokovci. Naplno využili duchovný program, ktorý pre obe triedy pripravil náš duchovný správca kaplán Martin Bartoš. Či už išlo o prednášky, adorácie, sväté omše, alebo aj vychádzky do prírody. Takéto duchovné pozastavenie je uprostred školského roka veľmi obohacujúce.

Na našej škole funguje už niekoľko rokov **nezisková organizácia Mišík, n.o.**, ktorej činnosť je zameraná na skvalitnenie života školy a pre úžitok jej študentov. **Chceli by sme vás aj touto cestou poprosiť o 2 % z vašich daní, aby sa nám ešte lepšie darilo uskutočňovať výchovno-vzdelávací proces vašich detí. Ďakujeme. •**

Deň otvorených dverí

Školský volejbalový turnaj

Lyžiarsky výcvik

Reprezentačný ples

Vychádzka na Hrebienok počas duchovných cvičení tretiakov v Dolnom Smokovci

CESTOU S NAMI...

KATARÍNA KALÍKOVÁ

FOTO: ARCHÍV ZBORU

10. narodeniny detského speváckeho zboru Svetlušky

Cestou s nami kráčaj Pane... zaznievalo z úst detí na sv. omši, kde sme ďakovali za 10. rok služby v našej farnosti. Táto pieseň vystihuje cestu nášho detského speváckeho zboru Svetlušky, ktorá sa začala 23. januára 2010. Malá skupinka dvadsiatich Svetlušiek sa dodnes rozrástla a 8. 2. 2020 sme oslavovali 10. narodeniny so šesťdesiatimi deťmi a mladými. Oslava sa niesla v duchu vďaka všetkým, ktorí sa o nás starajú už desať rokov a najmä radosti zo spoločne prežitého času. Radosť, ktorú vo Svetluškách prežívame najvýstižnejšie predstavujú naše Svetlušky:

• **Lucka, 13 rokov:** „Svetlušky sú pre mňa ako druhá rodina, v ktorej je dostatok lásky pre každého. So Svetluškami poznávame, o čom je vlastne náboženstvo, život svätých a láska k našim bližným cez piesne, ktoré spievame na svätých omšiach.“

• **Viktorka, 9 rokov:** „K Svetluškám chodím preto, lebo kto spieva, dvakrát sa modlí. Podporujú ma spievať Pánu Bohu, naučila som sa mnoho pesničiek. Je to zázrak.“

• **Veronika, 12 rokov:** „Svetlušky sú pre mňa miestom, kde sa stretávame s Pánom Bohom. Mám sa tu super, mám tu svoju partiu kamarátok, ktoré mám veľmi rada.“

Nechceme na mieste stáť..., a preto sa snažíme našu radosť rozdávať ďalej prostredníctvom služby spevu na svätých omšiach. Spievame pravidelne v piatok na sv. omšiach za účasti detí a nedeľných sv. omšiach v Malom kostole o 9:00. Významnými udalosťami v roku sú pre nás: vianočné

predstavenie, Halmova vianočná omša, spev na 1. sv. prijímaní atď., na ktoré sa pripravujeme na celodenných sústredueniach na fare. Tieto sústreduenia sú časom nácvikov nových piesní, obohatené katechézou a tvorivými aktivitami, ktoré slúžia na otužovanie vzťahov medzi nami.

Chceme iným, dnes pomáhať... za hudbou a spevom Svetlušiek sa skrýva dlhoročná poctivá práca, obeta, služba a ponúknutý talent a to všetko na Božiu slávu. Našu činnosť obohacujeme aktivitami na pomoc iným, a preto sme sa tento rok zapojili do aktivity Mimoriadne misijný mesiac október, vyrobili sme krížiky a rozdávali koláče ako poďakovanie za účasť na zbierke pre misie vo svete. Spoločný čas trávim aj na výletoch, letných sústredueniach, vtedy spievame v iných farnostiach a radost' z Božej lásky tak rozdáваме do ďalších kútov našej diecézy.

Desiaty rok je pre nás výnimočný. Po ročnej práci sa nám podarilo vytvoriť spevník s 250 piesňami, ktoré sú bohaté obsahom aj melódiou pre deti a mládež. Spevník uľahčuje spev na sv. omšiach a zároveň je malým darom pre deti, aby si piesne mohli kedykoľvek zaspievať. V tomto roku vznikla aj prípravka na Svetlušky s názvom „Minisvetlušky“, ktorú tvoria deti vo veku od 5 - 7 rokov a venujú sa im staršie Svetlušky, ktoré odovzdávajú ďalej, čo za tie roky v zbere dostali. Sme radi, že sa k nám stále vracajú Svetlušky, ktoré študujú alebo pracujú. Radi nás prídu podporiť a pozdraviť na vianočné predstavenie alebo počas sviatkov. Ich skúsenosti sú pomocou a motiváciou pre mladšie Svetlušky. Tento rok chceme činnosť zboru rozšíriť o účasť na nábožensko-kultúrnom podujatí Spišský Jeruzalem na Spišskej Kapitule, otvorení turistickej sezóny na Oravskom hrade a festivale Spievajme Márii v Trstenej.

Pieseň, ktorú Svetlušky spievajú na ďakovnej sv. omši končí trojhlasnou ozvenou... a do svetla svojo voved... chceme našim spevom a službou vstupovať do svetla Pána a byť svetlom pre druhých. •

VSTAŤ A VYJSŤ ZO ZÁVISLOSTI

MAREK KLEŠČ

Vo všeobecnosti prevláda mienka o alkoholizme, ktorá má bližšie k mýtom, než k faktom. Málo ľudí napr. vie, že alkoholizmus je choroba s označením F10 a že závislý týmto ochorením trpí. Ani zďaleka nejde o ochorenie iba z čisto z medicínskeho hľadiska, pričom samotné pitie u alkoholika je „iba“ dôsledok – nikdy nie príčina. Je to ochorenie mysle, tela a ducha, pričom je dobré si uvedomiť, že alkoholik je v prvom rade chorý a že medzi slovami „alkoholik“ a „zlý“ nie je žiadne rovná sa. V čase, keď je človek pre svoje pitie na dne, sa môžu stať dve veci. Od dna sa môže odraziť alebo ho to môže zničiť. Keď ti však Ježiš povie: „Vstaň a chod!“, nemôžeš odmietnuť. Poprel by si totiž samého seba v tom, že si povolaný k pravde, slobode a láske. Jeho „Vstaň a chod!“ môže zaznieť jedenkrát za život zvláštnym silným, hlasitým a hlbokým spôsobom. Môže však zaznievať aj nepatrným spôsobom cez čítanie jeho Slova, cez jeho prítomnosť v spovednici, či v Eucharistii a jej prijímaní. Ježiš ti môže

a chce hovoriť, aby si neostal padnutý, lebo ťa chce objasť a kráčať s tebou aj zajtra a po všetky ďalšie dni. Ježiš dvíha padajúcich a vysiela ich na cestu pokoja.

Ako s toho von?

Raz spadol jeden alkoholik do jamy a nevedel sa z nej dostať von. Išiel okolo boháč a alkoholik naňho volal o pomoc. Boháč sa zľutoval, hodil mu peniaze a povedal mu, aby si kúpil rebrík. Lenže v jame si žiadny rebrík kúpiť nemohol. Išiel okolo lekár. Alkoholik kričal: „Pomóoc! Nemôžem vyliezt!“ Lekár mu dal lieky na bolesť, ale keď mu došli, stále bol v diere. Išiel okolo psychiater a počul alkoholikovo volanie o pomoc. Začal sa ho vypytovať: „Ako ste sa tam dostali? Narodili ste sa tam? Dali vás tam rodičia? Povedzte mi o sebe, zmierň to váš pocit osamelosti.“ A tak sa s ním alkoholik rozprával, ale psychiater musel odísť s tým, že ďalší týždeň príde zas. Alkoholik sa mu poďakoval, no stále bol v jame. Napokon šiel okolo uzdravujúci sa al-

koholik. Ten v jame vykrikol: „Hej, pomôž mi. Trčím tu dolu v jame!“ Vtom ten hore hneď zoskočil do jamy k nemu. Nešťastník vytreštil oči: „Zbláznil si sa? Čo to robíš?! Teraz sme tu uviaznutí obidvaja!“ Ale uzdravujúci sa alkoholik povedal: **„Upokoj sa. Už som tu bol. Viem, ako sa dostaneme von.“**

Keď som bol už dlho vo svojej vlastnej jame a trpiac som nevedel žiť ani s alkoholom, ani bez neho, moja rodina a život už viseli doslova na vlásku. Prežívajúc vnútorné i vonkajšie utrpenie v jednom okamihu som iba rozopál ruky a povedal: „Bože pomôž mi prosím, ja už ďalej nevládzem!“ Vtedy som zvláštnym spôsobom zreteľne pocítil Božiu prítomnosť a počul som jeho „Vstaň a chod!“ O pár hodín som sa dostal na stretnutie, o ktorom som roky pred tým nevedel. Nerozumel som ničomu, ale vedel som, že som našiel pomoc. Odvtedy som sa už nikdy nenapil. Neskôr som zisťoval, prečo som sa dostal k tejto pomoci – stalo sa, že som na krátky okamih dal nabok svoje ego. A práve vtedy, až vte-

dy mohol Boh zasiahnuť a pomôcť. Onedlho s vďakou oslávim 12 rokov triezvosti a hoci závislým ostávam i naďalej, napiť sa už nepotrebujem a nemusím. Stále pritom platí, že pri uzdravovaní sa iba prestať piť ani zďaleka nestačí. Dokým ma život nebolel viac ako zmena, nemenil som nič. Potreboval som sa pozrieť do zrkadla a nájsť s pomocou druhého príčiny svojich pádov. Skutočnú komplexnú pomoc som našiel až v extrémne silnom, hlbokom a najmä duchovnom programe Anonymných alkoholikov, ktorý založili dvaja nevyliciteľní alkoholici v USA pred 85. rokmi, pričom na Slovensku pôsobia 30 rokov. Pomocou programu sa uzdravili milióny závislých po celom svete. Program 12. krokov už dlhodobo preberajú aj rôzne kresťanské liečebné programy, štátne liečebné inštitúcie, alebo sú odporúčané odborníkmi v oblasti medicíny. „Anonymní“ pritom neznamená, že pijú nebudaj tajne, ale že sa napr. na stretnutiach môžu otvoriť, pričom nikto nepovie o nikom, že tam bol alebo čo hovoril. Je to jeden zo zásadných pilierov, ktorým sa toto spoločenstvo odlišuje od iných.

Druhý breh

Po čase je možné postupne prejsť programom 12-tich krokov s po-

mocou iného člena AA. Samotný program umožňuje pozrieť sa pravdivo na príčiny kopania si jamy pod vlastnými nohami, účinne sa postaviť a kráčať smerom k triezvosti a slobode. Boli to charakterové nedostatky, povahové črty, ktoré boli nastavené negatívnym smerom, alebo neboli dostatočne vybudované. Tieto negatívne vlastnosti bolo treba začať otáčať. Začalo to byť jasné. Neprebodíš rieku, nedostaneš sa na breh. Bolo potrebné prekopať poriadnu kopu. Boh ale kráčať každý deň vedľa mňa, či som bol odhodlaný, alebo nie. Postupne prešli roky a z opačného brehu som sa dostal do normálneho života, v ktorom sa začali diať zázraky v rôznych oblastiach. Ten najväčší bol, pochopiteľne, usporiadanie rodiny. Pocítil som vyrovnanosť, skutočný pokoj, prestal som lutovať minulosť, našiel nový zmysel života a vnútorné naplnenie. Vedomie, že všetky moje minulé zlyhania boli nevyhnutné, aby som sa dostal tam, kde som teraz, vo mne vyvoláva veľkú vďačnosť. Potom prišiel pokoj mysle, život v triezvosti a delenie sa o triezvosť. Zrazu som pocítil, že na druhý breh sa už vrátiť nechcem, že moja skúsenosť a odovzdávanie posolstva ostatným trpiacim závislým pomohla a pomáha mnohým, ktorí sú tejto pomoci otvorení,

či už na súkromnej báze, alebo prostredníctvom inštitúcií, kde je viac sústredený počet závislých ako napr. liečebné ústavy, psychiatrické oddelenia, či väznice. Vstať a ísť k trpiacemu je dôležité pre oboch. Ak sa dnes napr. v liečebnom ústave postavím pred 50 alkoholikov či narkomanov a niektorí z nich pritom opovrhujú pomocou od iných, môžem si uvedomiť, že ja som bol presne taký istý a že Boh aj im hovorí: „Vstaň a chod!“ Preto nik nie je vyňatý z Božej lásky, z Obety jeho Syna, ktorý neprišiel zachraňovať „dokonalých“. A tak ani závislý človek nie je výnimkou. Toto je paradox uzdravenia: sila človeka povstane z jeho úplnej porážky a slabosti. Strata starého života je podmienkou nájdania nového.

Ježiš sa podriadil zámeru Boha spasiť celé ľudstvo a z jeho života je úplne zrejmé, že by tak bol urobil, hoci by mal vykúpiť čo i len jedného jediného človeka. Niet takej jamy na svete, z ktorej by tá Boh nevytiahol, ak ty budeš chcieť a dovolíš mu to.

On je ten, kto má všetku moc povedať ti „Vstaň a chod!“, ako to On sám raz dávno na tretí deň urobil. •

NOVÝ ŽIVOT S JEŽIŠOM

„Žena, prečo plačeš?“ Vravela im: „Odniesli môjho Pána a neviem, kde ho položili.“ Keď to povedala, obrátila sa a videla tam stáť Ježiša; no nevedela, že je to Ježiš. Ježiš sa jej opýtal: „Žena, prečo plačeš? Koho hľadáš?“ Ona mu v domnení, že je to záhradník, povedala: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem.“ Ježiš ju oslovil: „Mária!“ Ona sa obrátila a po hebrejsky mu povedala: „Rabbuni,“ čo znamená Učiteľ.

(Jn 20,13-16)

SR. M. ALOJZINA SEDLÁKOVÁ, SDR
ILUSTRÁČNÉ FOTO: ARCHÍV SESTIER

Mária Magdaléna prežíva obdobie temnoty. Zmŕtvychvstalý Ježiš, ktorého stretáva, jej ukazuje možnosť nového začiatku. Viera v Ježiša si neustále vyžaduje nový začiatok. Ide o prechod od vecí neviditeľných, konkrétnych a hmatateľných k záležitostiam neviditeľným, nadprirodzeným, presahujúcim človeka. Ježiš svojím zmŕtvychvstaním dáva najavo, že Boží svet, ktorý sa volá Láska, je mocnejší ako všetko zlo. Pravda o vzkriesení hlása, že svet, ktorý má Boh lásky, je večne a definitívne platný. Toto je posolstvo a obsah Veľkej noci, ktorá nás zobúdzá z ilúzií a vedie k realite či k rozlišovaniu pravých hodnôt. Stretnutie so Zmŕtvychvstalým uvádza Máriu Magdalénu do pohybu. Beží od hrobu, aby to oznámila Petrovi a Jánovi - učeníkovi, ktorého Ježiš zvlášť miloval. Stretnutie so zmŕtvychvstalým Pánom prežíva každá mladá žena, ktorú Pán pozýva, aby vyšla zo seba a nadviazala s Ním bližší vzťah v rehoľnom zasvätení. Keď postaví do centra svojho života Ježiša, odpútava sa od seba, od rodiny, od života, ktorý doposiaľ viedla. Začína žiť nový život. Kto sa stretol s Pánom a nasleduje ho s vernosťou v sľube čistoty, chudoby a poslušnosti, je poslom radosti Svätého Ducha. Každá zo sestier si uvedomuje, aký veľký Boží dar dostala. Preto naň odpovedá tak,

že slobodným rozhodnutím dáva svoj život Bohu a službe ľuďom. Je to neobyčajne odvážny čin premeny doterajšieho spôsobu života. Je však možný. Predpokladá nielen milosť, ale aj odvahu a veľkorysosť. Život podľa evanjeliových rád je práve pre tých, ktorí sú pevne zakorenení v Bohu. Ich sila je silou lásky, oddanosti a vernosti Kristovi. Len živá viera a opravdivá láska robia zo zasväteného života znamenie Božej prítomnosti vo svete. Ježišovou výzvou pre každú z nás je prežívať každý deň nový začiatok, čo si vyžaduje stále strácanie vlastných ilúzií o živote, vízií a prijímanie jeho výziev.

Stretnutie so zmŕtvychvstalým Pánom dáva do pohybu každú sestru, ktorá sa o túto skúsenosť chce deliť s inými. Kristus svojím zmŕtvychvstaním prináša radosť z nového začiatku. Aj rehoľný život je radostný stav života, ktorý prináša Kristus. Svätý pápež Ján Pavol II. sa v roku 1985 prihovril mládeži týmito slovami: „Kresťan sa nestavia na okraj spoločnosti a dejín. Žije v srdci sveta. Ochotne prijíma zodpovednosť za budúcnosť, aby spolu s ostatnými ľuďmi utváral novú civilizáciu a kultúru lásky.“

Kresťan nežije a nemá žiť na okraji spoločnosti a dejín. Ani rehoľná sestra nie. Každá z nás píše dejiny svojho rehoľného života, včleňuje sa do dejín kongregácie a celej Cirkvi. Sestry aj v najťažších rokoch totalitného režimu zostali verné zmŕtvychvstalému Kristovi a charizme blahoslavennej matky Alfonzy Márie. Ježišovo pozvanie „*Podďte a uvidíte*“ (Jn 1,39) je aktuálne neustále. Aj bez rehoľného rúcha mohli sestry zažívať premenu zasvätením sa sľubmi Ježišovi Kristovi. Vzdávame Bohu vďaka za to, že nielen v rokoch totalitného režimu, ale aj v súčasnosti neprestáva povolávať mladých ľudí, aby sa stali ohlasovateľmi spásonosného posolstva a boli svedkami Ježišovho zmŕtvychvstania aj v dnešnom 21. storočí. •

Prosba o podporu farského časopisu

Vážení čitatelia!

Ďakujeme za Vašu podporu, ktorú preukazujete farskému časopisu. Keďže príspevok 0,50 € pokrýva iba najnutnejšie náklady na tlač, chceme vás poprosiť, aby ste na tento príspevok nezabúdali, pretože inak tieto výdavky nebudeme môcť pokryť. Je to váš milodar a zároveň podpora z vašej strany pre nás, ak máte Farskú rodinu radi a záleží vám na tom, aby rástla aj po obsahovej stránke.

Prosíme, nechajte svoj milodar s určením účelu v hociktovej pokladničke umiestnenej v kostoloch v správe Rímskokatolíckeho farského úradu v Spišskej Novej Vsi alebo ho zašlite na účet úradu: 3159552257/0200 VÚB SNV.

Nech sám Pán odmení Vašu ochotu podporiť dielo, ktoré napomáha formovaniu a zjednocovaniu farskej rodiny a slúži Bohu k oslave. Úprimne ďakujeme.

Redakcia

www.snv.fara.sk

Vydal: Rímskokatolícky farský úrad v Spišskej Novej Vsi pre vnútornú potrebu.
Internet: www.snv.fara.sk. **E-mail:** rkfu.snv@gmail.com. **Redakcia:** Rímskokatolícky farský úrad v Spišskej Novej Vsi, Letná 60, 052 01 Spišská Nová Ves.
E-mail: farskarodina@gmail.com. **Zodpovedný odborný garant:** Mgr. Slavomír Gallik. **Šéfredaktor:** Mgr. Daniel Lysý, PhD. **Redaktori:** Mgr. Martin Baroš, Ing. Viera Kubovčíková, Mgr. Monika Dobrovská, Ing. Gabriela Mitříková, PhDr. Lucia Smolejová, Katarína Pacáková a externí spolupracovníci a dopisovatelia. **Imprimatur:** Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, RKBÚ v Spišskom Podhradí – Spišskej Kapitule, prot. č. 1107/11/Mj/15. 6. 2011. **Registrácia:** Ministerstvo kultúry SR, registračné číslo EV 4371/11. **Náklad:** 0 ks. **Sadzba a grafická úprava:** RNDr. Margaréta Marcinčinová. **Technické spracovanie:** PROGRUP SK, s.r.o., Bratislava. Texty neprešli jazykovou úpravou. **Nepredajné.** Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. **Dátum vydania:** 3. 4. 2020 **Uzávierka budúceho čísla** 1. 5. 2020. Svoje príspevky zasielajte najneskôr do termínu uzávierky na e-mailovú adresu redakcie: farskarodina@gmail.com.

FARSKÉ OZNAMY

Týždeň 6. – 12. apríl 2020

Farský kostol

Pondelok, 6. 4.

- 8:00, bez účasti ľudu

Utorok, 7. 4.

- 8:00, bez účasti ľudu

Streda, 8. 4.

- 8:00, bez účasti ľudu
- 18:00 Kajúca pobožnosť

Zelený štvrtok, 9. 4.

- 18:30, bez účasti ľudu

Veľký piatok, 10. 4.

- 14:30 Pobožnosť krížovej cesty
- 15:00, bez účasti ľudu

Biela sobota, 11. 4.

- 19:30, bez účasti ľudu

Veľkonočná nedeľa, 12. 4.

- 10:00, bez účasti ľudu

- Sv. omše: Z dôvodu preventívnych opatrení proti šíreniu ochorenia COVID-19 z nariadenia hlavného hygienika SR sú verejné bohoslužby zakázané až do odvolania. Všetky sv. omše a obrady Veľkého týždňa sa budú sláviť bez účasti verejnosti – **sv. omše vysielame naživo cez facebook Farnosť Spišská Nová Ves.**
- Sv. omše Po, Ut a Str o 8.00 h slávime na úmysly, ktoré ste si nahlásili.
- Kancelária farského úradu funguje v osobitnom režime. Kancelárske hodiny tento týždeň budú Po a Ut od 9.00 – 11.00 h a 15.00 – 16.00 h. V Str, Št a Pia bude kancelária zatvorená. Prosíme všetkých, aby prichádzali do kancelárie na FÚ len v nevyhnutných prípadoch. Odporúčame, aby sa najprv ohlásili telefonicky alebo emailom. Pohreby je možné nahlásiť fyzicky alebo telefonicky. Kontakt na FÚ: 053/442 27 77. Ak by bol niekto v stave ohrozenia života a potreboval by vyslúžiť sviatosť zomierajúcim, môžete nás kontaktovať na 24 hod. nonstop linke 0908 033 987.
- Nakoľko z dôvodu preventívnych opatrení a ochrany zdravia sviatosť zmierenia spoločnou formou nevysluhujeme, pred slávením trojdňa vás pozývame k duchovnému spojeniu a vzburdeniu si ľútosti pri kajúcej pobožnosti, ktorá bude vysielaná naživo cez facebook v Str o 18.00 h.
- Sv. omša svätenia olejov na Zelený štvrtok v katedrále v Spišskej Kapitule sa odkladá.

Všetky ostatné oznamy nájdete na stránke Farnosti Spišská Nová Ves www.snv.fara.sk

Milí kamaráti,

s Veľkou nocou sa spája množstvo symbolov, ktoré máme možnosť vidieť počas veľkonočných obradov. Pozrime sa na ne trochu bližšie.

Bahniatka – Veľký týždeň začína Kvetnou nedeľou, kedy si pripomínáme slávnostný vstup Ježiša do Jeruzalema, kde ho ľudia vítali palmovými ratoľestami. Na Slovensku sme palmy nahradili rozkvitnutými ratoľestami vrby, ktoré sú symbolom prebúdajúceho života na začiatku jari. Časť z posvätených bahniatok sa spáli na popol, ktorý sa o rok použije pri obradoch Popolcovej stredy. Týmto popolom nám kňazi robia na čelo znak, ako symbol pokánia.

Kríž – je najdôležitejším kresťanským symbolom, lebo nám pripomína nástroj umučenia Krista. Táto smrť bola veľmi krutá a ponižujúca. Kríž je preto symbolom nádeje, radosti, života, lebo pohľadom naň si pripomínáme, že Ježiš zomrel za nás a žije medzi nami.

Oheň – symbolizuje víťazstvo Ježiša Krista nad smrťou. Veľkonočná vigília začína zapálením ohňa, od ktorého sa zapaluje veľkonočná svieca – paškál. S ňou kňaz vchádza do tmavého kostola so spevom: Kristus, svetlo sveta!

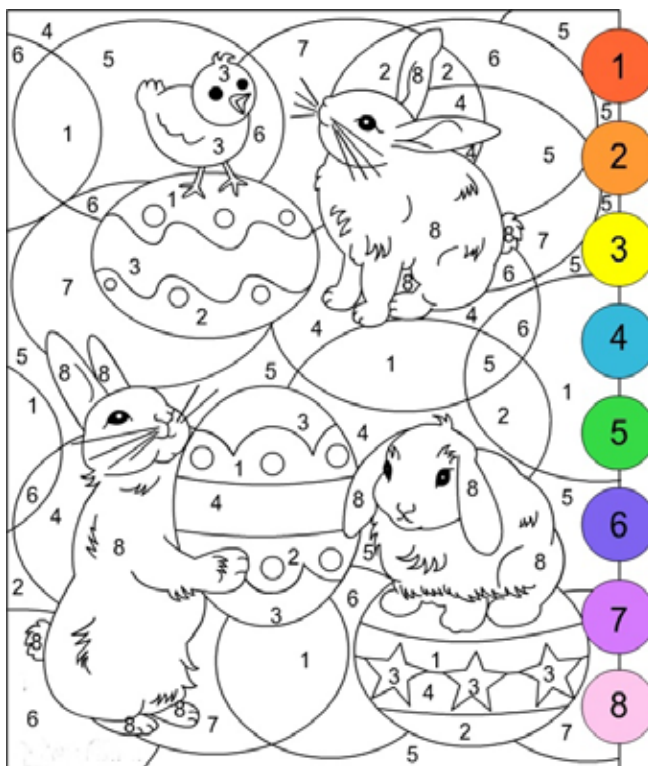
Paškál – je symbolom vzkrieseného Krista. Je zdobený motívom kríža, na ktorom sú tymianovými hručkami zobrazené Kristove rany. Taktiež sa tam nachádza prvé a posledné písmeno gréckej abecedy alfa a omega, ktorá naznačuje, že Kristus je začiatok a koniec. Napísaný je tam aj rok. Paškál zapalujeme počas veľkonočného obdobia, počas krstov a pohrebov.

Baránok – tento symbol pochádza z predkresťanských čias. Na sviatok Paschy židia jedli baránka ako spomienku na vyslobodenie z Egypta. Baránka obetovali aj v chráme pri očisťovaní z hriechov. Ježiš je baránok obetovaný za vykúpenie sveta.

Vajčko – obsahuje zárodok života, preto je symbolom života, vzkriesenia a znovuzrodenia. Symbolizuje však aj zatvorený hrob, z ktorého vstal Kristus a preto je symbolom nesmrteľnosti.

ÚLOHY

1. Vyfarbite si obrázok.

Prajem Vám príjemné prežitie Veľkej noci, aby ste vo svojom srdci hlboko prežívali veľkú Božiu lásku k nám a aj to, že len On je našou Spásou.

Vaša Vranka Danká